

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Arbejdsministeren har selvfølgelig ret i, at ydelser er højere. Det er heller ikke det, vi diskuterer. Vi diskuterer, om de personer, som har været på arbejdsmarkedet, måske siden de var 14 år, og som har haft et ret hårdt arbejde, skal kunne sige: I stedet for at komme ud i jobtræning vil vi hellere sige farvel til arbejdsmarkedet. Vi er lidt trætte af arbejdsmarkedet. Det er i den situation, vi siger: Hvis de vælger det frivilligt og selv ønsker at gå ned på 82 pct., så lad dem dog gøre det. Det er deres eget valg. Det er deres eget ønske.

Der er jo i hvert fald også meget, der tyder på, at utrolig mange har haft det ønske. Det er derfor, det strømmer til med tilmeldinger, og det er en af de grupper af personer, som jeg tror mange af os herinde har fået henvendelser fra, netop fordi der er nogle, der synes, at de egentlig godt ville være stået af arbejdsmarkedet nu.

Jeg synes selv, det er trist, at vi har været i den situation, at nogle har været ledige i lang tid, eller at de har været i en arbejdssituation, hvor de er blevet nedslidte, så de siger, at de er nødt til at gå af som 56-årige. Jeg regner i hvert fald selv med, at når jeg bliver 56 om nogle år, har jeg stadig væk flere år på arbejdsmarkedet, på samme måde som jeg regner med, at arbejdsministeren – det varer lidt længere, inden hun bliver 56, men alligevel – også har mange år tilbage; men der er nogle, der har været i hårdere arbejde end både arbejdsministeren og jeg.

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvis det skal lykkes at få has på arbejdsløsheden, er det afsindig vigtigt, at vi holder fast i det økonomiske opsving. Det kræver fleksibilitet på arbejdsmarkedet, og det kræver en egentlig dagpengereform.

De fleste kan se, at der er noget rivravruskende galt, når man dagligt kan høre om virksomheder, der forgæves søger efter arbejdskraft, alt imens der ifølge statistikken er mere end 300.000 ledige.

Derfor er det godt, at den socialdemokratiske ledede regering har sat dagpengereglerne på dagsordenen. Vi kunne have ønsket os et væsentligt større ambitionsniveau, for det er det, der skal til. Men det afgørende er, at der i forbindelse med de igangværende finanslovforhandlinger bliver gjort noget ved problemerne.

Vi har fra konservativ side fremlagt et meget konkret forslag til en dagpengereform. Vi tager

grundigt fat på at målrette systemet til arbejdsmarkedets behov og dermed til den oprindelige kerneopgave, der består i, at folk, der er ramt af ledighed, via arbejdsløshedsforsikringen skal have en anstændig håndsrækning både til at klare den økonomiske omvæltning og til hurtigt at komme i arbejde igen. Derfor må der tages fat på reglerne for såvel optjening af rettigheder som ydelsesniveau, ydelsesperiode og rådighed.

Vi har fremlagt et meget konkret udspil, og vi havde håbet, at vi allerede nu havde været langt inde i dagpengeforhandlingerne med regeringen. Det er ikke sket. Regeringen insisterede på at fremlægge sine egne forslag ved Folketingets åbning, og derfor får vi nu meget kortere tid til rådighed. Men det ændrer ikke på, at vi deltager i forhandlingerne ud fra det grundsyn, at det er af afgørende betydning for fastholdelsen af opsvinget og for, at vi kan få afskaffet arbejdsløsheden på sigt, at vi tager fat på dagpengereglerne her og nu.

Hurtig hjælp er dobbelt hjælp. Derfor har vi fra konservativ side foreslået – og vi har gjort det i samarbejde med Venstre – at den samlede periode fra de nuværende 9 år nedsættes til 4 år med en fremrykning af aktiverings- og omskolingstilbudene, sådan at man allerede efter 1 år kan være sikker på at komme i aktivitet.

Vi foreslår, at feriedagpengereglerne fjernes, så ledige, der vil have ferie, selv må betale for det.

Vi foreslår, at orlovsordningerne igen gøres frivillige for både arbejdsgiver og arbejdstager, ligesom genbesættelseskravet må indføres på ny. Kun herigennem sikres det, at orlovsordningerne giver de ledige en reel chance, og det var jo hele ideen bag ordningerne. Det var ikke et alment velfærdsgode, der blev givet, dengang vi gennemførte orlovsordningerne, det var et forsøg på at kombinere et behov på arbejdsmarkedet med et behov hos de ledige. Det er mislykkedes med rødkløverets ændring af den oprindelige ordning fra en frivillig ordning til en tvangsordning, som skader de arbejdsløse, der ikke får mulighed for at komme ind i det omfang, folk på arbejdsmarkedet går ud på orlov.

I dag oplever mange, at de ikke får den hurtige og effektive støtte, de har brug for i en uforudset ledighedssituation. For mange er dagpengeydelsen i overgangsperioden hverken fugl eller fisk, mens andre oplever, at forskellen på dagpenge og løn er umotiverende lille. Til gengæld sovser det nuværende system stadig væk